

KARDINAL ROBERT SARAH
Pročelnik Kongregacije za bogoštovlje i disciplinu sakramenata

Homilija
u slavlju svetkovine Blažene Djevice Marije
'Majke Božje od Kamenitih vrata'
u Zagrebu, 31. svibnja 2016.

Čitanja: *Rim 12, 9-16b; Ps iz Iz 12, 2-6; Lk 1, 39-56*

Uzoriti gospodine Kardinale,
velečasna gospodo svećenici,
draga braćo i sestre,

uistinu sam radostan što sam s vama večeras kao predvoditelj ovoga svečanog euharistijskog slavlja prigodom proslave drage Zaštitnice grada Zagreba, Blažene Djevice Marije, koju vi častite pod imenom 'Majka Božja od Kamenitih vrata'. Iz onoga što sam sâm mogao upoznati, shvatio sam da je vjera ovoga grada duboko vezana uz lik Blažene Djevice Marije. Nipošto nije slučajnost da su vaši pređi lik Blažene Djevice stavili na vrata kroz koja se ulazilo u grad. Bogorodicu su, dakle, vaši stari postavili kao zaštitnicu jednoga područja. Sve je stavljeno pod Bogorodičin majčinski pogled pun ljubavi.

Još je i danas vaš hrvatski narod snažno povezan s Djevicom Marijom, koja je na slici – postavljenoj u nišu Kamenitih vrata, u taj prolaz prema Gornjemu gradu – naslikana s Djetetom Isusom. Ona Dijete ne drži u naručju, nego ga pokazuje svojom rukom, kako bi poručila da smo pozvani svoj pogled usmjeriti prema Isusu, jer je on „Put, Istina i Život“. Za vas je Majka Božja na poseban način Pokazateljica puta, istinskoga puta, koji je Isus Krist. Stoga se, ljubeći Blaženu Djevicu, uspijeva uspostaviti istinski osobni prijateljski odnos s Isusom, pravim Bogom i pravim čovjekom, koji jedini može dati smisao cijelomu našem životu.

U najosjetljivijim povijesnim trenutcima Bogorodica je uvijek štitila i čuvala hrvatski narod, nastavlajući pokazivati Put. Bez obzira na politički sustav koji ga je ugnjetavao, vaš narod nije posvema zaniijekao Isusa, jer je bio svjestan da je jedino On put koji vodi k istinskomu dobru i k ispunjenju života. Samo Isus u potpunosti

ostvaruje naš ljudski život i vodi nas u razmatranje Božjega slavnog lica, već sada kao i nakon naše smrti, u raj.

Prateći Bogorodicu na postajama njezina zemaljskog života, onako kako nam to donose evanđelisti, vidimo da Blažena Djevica živi od doživljaja Boga već od petnaeste godine svoga života, kada je zahvaćena događajem koji stubokom mijenja njezin život djevojčice i žene, događajem pohoda arkanđela Gabrijela. Nakon što je doživjela to božansko iskustvo, nakon što je ostala trudna noseći Božjega Sina, život te nazaretske djevojčice potpuno je darovan Bogu.

Kao što smo čuli u večerašnjemu Evanđelju, Bogorodica – nakon što je od Anđela saznala da je njezina rođakinja Elizabeta trudna – odmah se požurila k njoj: „Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin.“ (*Lk 1, 39*) U toj rečenici posebno je znakovita riječ 'pohiti'. Evanđelje uvijek požuruje, potiče na izlazak iz vlastitih navika, briga i misli. A koliko je samo misli Blažena Djevica Marija nosila u tim trenucima, nakon što joj je Božja riječ potpuno preokrenula život!

Evanđelje nas podiže iz naših udobnosti i potiče nas da budemo blizu onima koji trpe ili onima koji trebaju neku materijalnu ili duhovnu pomoć, poput starice Elizabete koja se morala suočiti s poteškoćama majčinstva. Ona, čim je ugledala mlađahnu Mariju kako dolazi u njezin dom, obradovala se dubokom radošću koja seže sve do utrobe. Elizabetina radost je radost slabih i siromašnih koji osjećaju da su ih pohodile 'službenice' i 'službenici' Gospodnji, oni koji su povjerovali da će se ispuniti što im je rečeno od Gospodina (usp. *Lk 1, 45*). Božja riječ, ako se sluša i ako je prihvaćena vjerom, stvara novi, neobičan savez u svijetu, savez između učenika iz evanđelja te braće i sestara koji gorljivo traže Gospodina Boga našega.

Marija je postala prva vjernica. Ona je od samoga početka obilježena blaženstvom onih koji slušaju Božju Riječ. Blaženi oni koji slušaju Božju Riječ i primaju je u ponizno, čisto i iskreno srce. Prihvaćanje Božje Riječi u vjeri, kako nam to piše sveti Luka, prvo je blaženstvo u Evanđelju: „Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!“ (*Lk 1, 45*)

Radost Marije, prve učenice u evanđelju, izražava se u hvalospjevu 'Veliča'. To je hvalospjev koji očituje radost ponizne i siromašne djevojke iz nepoznatoga galilejskoga sela koja vidi da se Gospodar neba i zemlje prignuo nad Nju, svoju

poniznu službenicu. Marija se ne smatra dostojnom pozornosti, koju obično svatko od nas očekuje za sebe. Marija zna da sve dolazi od Boga i da je od Boga njezina veličina i snaga; od onoga istog Boga koji je oslobodio izraelski narod, koji je štitio siromašne i malene, koji je ponizio ohole i koji je gladne ispunio dobrima. Taj Bog se prignuo nad nju i zavolio ju. A ona ga je prihvatila u svoje srce. Od onoga dana, s pomoću nje je Bog postavio svoje boravište među ljude.

S Isusom u svome krilu Marija se otvara sebedarnoj ljubavi odlazeći u pomoć vremešnoj rođakinji Elizabeti. I mi, poput Marije, pozvani smo nositi Isusa drugima. U svome smo krštenju vjerom prihvatili Isusa i njegovu Radosnu vijest te je naša dužnost priopćiti ga drugima. Tko je zadužen za naviještanje evanđelja ponajprije ga sam treba živjeti, jer se ne radi o propagandi, o promicanju nekoga nauka ili ideologije, nego o objavljivanju i prenošenju života. Kršćanin treba, svojom riječju i svojim životom, posadašnjiti samoga Isusa. Za to se ne traži neka posebna specijalizacija. Tkogod prima Isusa u svoje srce i ne slijedi ga samo riječima, nego djelima, njegov je svjedok, bez obzira gdje se nalazio: u svome domu, u uredu, na ulici, na radnome mjestu. Sve što jesmo, sve što činimo, uključujući i naše sposobnosti i snage u naviještanju evanđelja, Božji su darovi. Sve smo primili kao dar od velikodušne Božje dobrote.

Zato, braćo i sestre, neka se nitko ne uznosi zbog onoga što jest, što posjeduje, jer sve dolazi od Gospodina. On je Tvorac našega života i naše povijesti. To je razlog da mi kršćani ne zavidimo bogatima, ne zavidimo moćnicima. Božji ljudi, ljudi koji žive iskustvo susreta s Kristom, ne zavide bogatima ovoga svijeta, jer mi više nismo od svijeta, nego smo od Boga, Božji. Evo zašto je hvalospjev 'Veliča' proročki hvalospjev – jer nam daje razumjeti kakva je ljudska zbilja. Bez Božjega oprostjenja, bez doživljenosti Gospodina, naš je život izgubljen. Ako ne dođe Marija boraviti u naš dom; ako ne dođe Marija darovati nam svoga Sina Isusa Krista, koji nam donosi spasonosni život, ostat ćemo u smrti.

Draga braćo i sestre, i vaš narod, u svojim najtamnijim vremenima, iskusio je kako Gospodin čini bogatima siromahe koji imaju vjere. Žene i muževi vjere, kršćani koji žive iskustvo Boga, uronjeni su u razmatranje Gospodina Boga našega.

Kao što kaže sv. Augustin, oni su „građani nebeskoga grada, Božjega grada, a zakon Božjega grada nije ljudski zakon, nego je sebedarna ljubav“.

Jedan od primjera za taj grad svakako je blaženi Alojzije Stepinac, čiji se posmrtni ostatci čuvaju u ovoj prvostolnici. Vidimo da se iz njegova života uzdiže isti hvalospjev 'Veliča' koji je pjevala Blažena Djevica Marija. Blaženi Alojzije je bio svjestan da sve ovisi o Gospodinu. Bio je čovjek neizmjerljivo zaljubljen u Blaženu Djevicu te je, ojačan tom povezanošću s Djevicom Marijom, sav svoj život darovao u služanju Bogu i braći ljudima, osobito posljednjima i napuštenima. Nadalje, kao svećenik i biskup, nije nikada napustio vjernike koji su mu bili povjereni, nego ih je po cijenu života branio od zlostavljanja silnika. Nije se bojao biti ubijen, nego je hrabro prokazivao zlodjela političkoga sustava onoga vremena.

Budući da je bio čovjek vjere, blaženi je kardinal Stepinac među bogatim i moćnima ovoga svijeta izazivao bojazan i strah. Bio je Božji čovjek i zauzimao se za ljude. Nije se klanjao pred moćnicima ovoga svijeta, nego je, u ime Božje i radi obrane vjere, njegova riječ bila kristalno jasna i bez dvoznačnosti i kompromisa. Vjera je ta koja te čini snažnim i hrabrim. Bio je zapravo osuđen na smrt, ali kao veliki čovjek vjere, nije bio malodušan, jer je njegovo pouzdanje bilo položeno u Gospodina. Dopustio je da bude ubijen, ali nije se odrekao svoje katoličke vjere. A koliko će kršćana danas, poput blaženoga Alojzija, pred svime što se protivi našoj vjeri, ponovno reći: Da, ja sam kršćanin?

Mučenici, Crkva mučenika je živa Crkva koja rađa pouzdanje u ovoj zbrci i pomutnji našega vremena. Mučenici svojom vjerom svjedoče da su Kristovi. Također toliki kršćani, mučeni u Nigeriji, u Egiptu, u Pakistanu, na Srednjemu Istoku i u tolikim drugim zemljama svijeta, svjedoče nam da su Kristovi i da su za njega spremni dati živote.

Nemojmo se nikada dati obeshrabriti pred ideologijama i pred njihovim đavolskim strategijama kojima žele razoriti Crkvu, brak, obitelj, te nauku, moral i Božje zapovijedi, jer nas Majka Božja uvijek prati i podupire u trenutcima kušnje. Blažena Djevica neprestano prati svece u njihovu životu. Naš ljubljani blaženik kardinal Stepinac, želio je umrijeti u društvu Djevice Marije, moleći svetu krunicu i primajući sakramente. Bogorodica je, dakle, Čuvarica naše svetosti.

Neka Majka Božja bude i za vas, za svakoga od nas, Pratiteljica na putovima ovoga svijeta, da bismo došli u raj. A raj je u svojoj srži biti u zajedništvu s Gospodinom, ono najljepše prema čemu možemo težiti. Zahvaljujem vam za vašu pozornost i neka vas Gospodin, po zagovoru Blažene Djevice Marije, Majke Božje od Kamenitih vrata, blagoslovi i bez prestanka štiti.

Amen.